

En Divoc té 19 anys. Està estudiant 1er d'enginyeria, concretament es troba al segon semestre de grau en enginyeria industrial. Viu a Sant Climent del Forat i és el germà gran de la casa. El petit encara va a l'escola. Cosa que he de puntualitzar perquè no és ben bé veritat que hi vagi. Té un tutor que on-line, quatre hores al dia li explica els continguts del quart d'ESO, amb optativa tecnològica, que és la que ha escollit. La resta del dia fa els deures davant la pantalla o sobre un paper que després escanejarà per enviar al tutor. En Divoc no va a la universitat. De fet no ha anat tampoc a l'Institut. Mai ha pogut anar a escola. Ha viscut sempre dins la seva bombolla perquè va néixer en època pandèmica i és de la generació "corona". Però això a ell no li importa. Ara està molt concentrat en el seu primer any de carrera. Que ràpid que ha anat tot plegat ! Sembla que era ahir que llegia el seu treball de recerca de BAT per videoconferència i l'escoltaven unes seixanta-cinc persones perquè com que el van premiar va poder tenir públic. Avui, no fa ni un any és dins la Universitat ! És un estudiant del Campus de Montilivi, el que està a tocar del camp del Girona que ha baixat a segona, però que ell sempre ha animat des de casa perquè l'accés a la instal·lació fa dècades que està prohibit al públic.

En Divoc és un nano pencaire i amb una capacitat de concentració espectacular. Es troba en els seus millors anys de vida : li agrada el que estudia, no té massa responsabilitats, pot organitzar-se a la seva manera, pot sortir fora al jardí sempre que vulgui, pot cultivar-se els aliments que desitgi, té granja i animals per cuidar... Perquè en Divoc viu en un mas, en un petit poble de la comarca de la Garrotxa. Es considera afortunat. Té amics. Amics de veritat. Amics als qui truca pel mòbil i li tornen la trucada. Amics a qui envia whatsaps i de seguida li fan vist . Amics a qui segueix per Instagram i que el segueixen a ell. Piula sempre que pot. Del Facebook no en vol ni sentir a parlar. Què més pot demanar ?

Avui ha dedicat unes nou hores als estudis. S'ha connectat abans de les 7 del matí i ha esmorzat i dinat davant la pantalla. Com que el dia s'ha allargat decideix sortir a fora a mirar l'hort i a caminar. Respirar aire pur no ho pot fer. Ell sempre du la mascareta. Sempre que surt de casa, vull dir. I l'hort, no és dins a casa. O sigui que si surt de casa, l'aire que respira és el que ell expira. Així ho ha fet sempre perquè així li han inculcat. Té molt clars els protocols : cada dia, en llevar-se el primer que fa és anotar la seva temperatura corporal. Si entra i surt de casa, per anar a l'hort o al galliner o al femer o a on sigui es renta les mans, només faltaria. Quan arriba qui sigui o el que sigui a casa seva : el repartidor que porta productes especials del supermercat com : xocolata, llaminadures i coca-cola (que són la seva perdició), el repartidor d'Amazon que entrega les coses que ha demanat : llibretes, bolígrafs, piles, roba, sabates, ... en recollir el paquet i obrir-lo es renta les mans. Així l'han educat. La higiene és molt important si vols seguir un estil de vida saludable. I l'estil de vida del noi és super saludable.

La mare feineja sempre a casa i els plats que cuina contenen ingredients del seu hort i dels seus corrals. Productes km0 que se'n diuen. El pare treballa al camp i fa els "arreglos" de casa. Molt excepcionalment ha de venir algú de telefònica a substituir el wifi que és de les poques coses que no sap fer el pare, ni arreglar el televisor per modificar-ne la seva obsolescència. Abans feia de lampista però ja fa temps que renten la roba a mà i els plats, també. Elaborar el seu propi sabó és de les activitats que més li agrada fer.

Però avui hi ha hagut un daltabaix. A les notícies han informat que s'ha acabat. Que tothom ha de sortir. Que res de quedar-se a casa. Que s'ha d'anar al poble del costat. Que s'ha d'anar al

metge, que res de visitar-se amb el mòbil. Que es poden fer abraçades i petons encara que no siguin de la mateixa bombolla. Han quedat garratibats mentre escoltaven la notícia. Això és insòlit, increïble !

La família d'en Divoc està perplexa. En estat de xoc. A la mare li rellisquen les llàgrimes cara avall... I s'empolaina i fa posar ben elegants als seus fills per fer una cosa que no havien pogut fer mai encara : quedar per dinar amb els veïns a la zona d'esbarjo (* veure nota) que està a 20 minuts de casa.

- Mama, no vull venir. No pots obligar-me. Sóc major d'edat !
- No pots fer un petit esforç ?
- Però quin sentit té que hi anem tots plegats ? Que no veus que és una imprudència ! No m'he arriscat mai jo...
- Doncs avui faràs una excepció i no se'n parli més.

I així comença la primera discussió forta entre el Divoc i els pares. La primera de moltes més per culpa del desconfinament.

(*) Nota : de restaurants no n'hi ha, fa temps que van desaparèixer.

Divoc és un nom inventat que si es llegeix a l'inrevés és més conegut: Covid.

Autor : 91-DIVOC